

Ik en mijn Chip

Zo'n anderhalf jaar geleden heb ik in mijn linker oorlel een heel klein "chipje" laten plaatsen. Tot op heden weet niemand in mijn levenswereldje hier iets van. Het is een geheim. Nu natuurlijk niet meer, want nu leg ik het geheim op straat voor iedereen. De reden dat ik het nu vertel is dat ik vind dat elk levend wezen op onze aarde ook dat "vrije" gevoel moet kunnen krijgen wat ik nu heb ervaren met mijn chip.

Terwijl ik dit stukje schrijf, zit ik achter het stuur van mijn auto. Ik ben op weg naar Schiphol en daar weet men precies waar ik nu rij met mijn auto. Via een satelliet sta ik om de vijf kilometer met hun computer in verbinding. Ze weten dus dat ik onderweg ben. Nu heb ik even oponthoud omdat er in mijn rijbaan bestuurders zijn van auto's die het ongeluk van een andere weggebruiker willen aanschouwen. Er is echter niet veel bloed te zien dus geven we gezamenlijk weer gas. De door onze file uitgestoten gassen doen de bladeren aan de bomen langs de weg eerder verwelken dan ze van plan waren. Ze vragen naar zuurstof, wat ook de mens en dier nodig heeft om te blijven leven. Ik hoop dat de ongelukkige veroorzaker van deze file ook een chipje in zijn oor heeft, dan kan de politie de huisgenoten direct bellen met de mededeling dat ze het avond eten op "half gas" kunnen zetten.

Ik parkeer uiteindelijk op de langparkeerders en loop in een streep door naar de balie. Met een oogknip van de douane zit ik binnen zes minuten in mijn vliegtuig en de stewardess brengt me mijn "Famous Grouse". Alle wensen van mij waren al bekend dankzij mijn chipje. Ik land op Jan Smuts en mijn taxi staat al klaar. Zonder vragen brengt de chauffeur me naar het Paul Kruger Park. Er heeft tot op heden geen enkele "klinkende" munt geklonken, via mijn oor is alles betaald. Ik doe mijn werk en na veertien dagen land ik weer in ons laag gelegen landje. De gehele reis heb ik geen cent op zak gehad, heb gegeten en gedronken om in leven te blijven en mijn chip registreerde al mijn bewegingen. Op weg naar huis tank ik nog een keer benzine en kan ik daarna gewoon doorrijden. De zuil heeft mijn oor gezien, dus is alles o.k.

Onderweg naar huis krijg ik plotseling zin in boerenkool met worst. Na twee weken "African Food" wil ik terug naar mijn roots en geef via mijn oor door dat de magnetron alvast kan beginnen met mijn keuze menu. Terwijl ik mijn avond maaltijd doorgeef naar mijn woning krijg ik een melding dat ik zeven kilometer te hard rij. Ik minder mijn snelheid en in het scherm boven mijn voorhoofd zie ik dat ik de dertigste geboortedag van mijn dochter niet moet vergeten. Tevens zie ik dat er vierhonderd vijf en tachtig euro van mijn rekening is afgeschreven. Tien jaar geleden had ik nog dertig volle ordners

staan in mijn kast met rekeningen. Nu zit alle correspondentie in mijn oor. En dat scheelt minstens drie-en-twintig voetbalvelden bomen aan papier.

Zit ik het afgelopen weekend met mijn familie te praten over alles wat is gepasseerd in de afgelopen weken, beweert mijn broer dat het al meer dan twee maanden is geleden dat we samen zijn geweest. Via mijn super oorlel deel ik hem mee dat het hij het niet juist weergeeft want ik krijg door dat ons vorig samenzijn exact negen en dertig dagen geleden was. Het is echt niet dat ik eigenwijs ben maar via mijn chip is alles opgeslagen.

Mijn oor chipje is mijn agenda. Onthoudt wanneer ik naar de tandarts moet en of dat ik olie moet bijvullen in mijn auto. Ik betaal bij de supermarkt mijn levensmiddelen met een oor en lach van de kassiere, langs het poortje. Ik ben snel weg en sta nooit in een ellenlange rij vervelende en neuspeuterende mensen met jengelende kinderen aan hun supermarkt karretje die bij de oervervelende kassa's nog het uitgestalde snoepgoed willen hebben.

Al mijn vergaderingen en lezingen worden ruim van te voren aangekondigd en ik vergeet nooit meer de trouwdag van mijn vrouw. In het najaar krijg ik door dat ik mijn winter gevoelige buitenplanten nu naar binnen moeten en dat ik de schildpadden uit de vijver moet verwijderen omdat ze de anders de winter niet overleven. Ik heb ook alle vijfhonderd pension dieren in mijn chip zitten en weet dat "Snuffie" last heeft van diaree en op tijd zijn medicijnen moet hebben. Terloops zie ik ook dat mijn auto een keuring moet ondergaan en dat mijn tante de triomfantelijke leeftijd van drie-en-negentig jaar heeft bereikt. De miljoenen verkeersborden in ons land kunnen weg omdat mijn chip me verteld dat ik mijn snelheid moet minderen en dat ik na twee minuten rechtsaf moet slaan om in Purmerend te komen.

Alle vangrails kunnen uit de grond gehaald worden omdat mijn chip me exact op de rijbaan houdt en mijn auto op tijd afremt van voorliggende obstakels. Van de miljarden tonnen overtollig ijzer maken we damwanden om de oprukkende kracht van de Noordzee de baas te zijn en een vliegveld aan te leggen in de zee. Alleen al met dit idee heb ik miljoenen mensen blij gemaakt. En ons land wordt weer groen! Dus niet meer die foeilelijke oormerken voor onze huisdieren. Gewoon een onzichtbare chip en koeien in de wei met hun originele horens op hun mooie hoofd, biggen met staarten en kippen met een van de evolutie verworven snavel om te pikken wat ze willen en niet wat wij willen.

Ik sprak vorige week met een rijks chips-implanteur voor paarden. Binnenkort hebben onze trouwe paarden allemaal een verplicht chipje. Nooit meer een gestolen paard en elk dier krijgt "waarde". De implantatie van een chip bij een paard is nagenoeg niet pijnlijk en binnen vijf seconden uitgevoerd en blijft zitten op de plaats van inbrenging. De chip bij een kat of hond in de halshuid wil zich een jaar na toediening nog wel eens verplaatsen onder de huid. Door een natuurlijke afstoting van het lichaam wil de chip zich nog wel eens verplaatsen en zit die een jaar later enkele centimeters in de nek van het dier. Net als een in het lichaam binnen gedrongen splinter wordt ook de chip langzaam naar buiten gewerkt. Een chip die geplaatst is in spierweefsel zoals bij een paard of koe, blijft vrijwel zeker op zijn plaats.

Ik ben er voor om elk geboren mens en dier een chipje mee te geven voor de rest van het leven op onze aarde. Direct een banknummer wat tevens je sofi nummer is. Ik kijk ook met tranen in mijn ogen naar "Opsporing verzocht". Dat is met mijn chip niet meer nodig. Ik weet via mijn chip dat mijn zus in de hemel is en dat mijn halfbroer in Australië woont. Ik heb binnen een uur mijn hele familie op internet en dat vanaf 1876. Een vermist mens of dier bestaat niet meer en bij een ramp weet ik wie er nog levend onder het puin ligt van een ingestort gebouw of in massagraven is gestikt onder vele tonnen zand.

Ik geef toe dat ik al mijn levensgedragingen toevertrouw aan mijn chip en aan mijn nabestaanden en soortgenoten op aarde die er eigenlijk niets mee te maken hebben. Maar als ik al mijn capriolen zonder enige schroom kan vertellen geeft dat wel een enorme opluchting voor mij en is het begrip voor mijn handelingen na mijn dood begripvol.

Ik ben voor een chip bij elk mens en dier ... het kost miljoenen euro's maar brengt miljarden aan euro's op.

Ik heb de bewuste chip waar ik over praat nog niet in mijn oor maar als ik alle credit cards en persoonsbewijzen in de vuilnis bak kan gooien en kan gaan en staan waar ik wil, doe ik het!

Eerlijk en oprecht vrij zijn in onze nieuwe wereld begint vanaf je geboorte met een "Chip".

SKUKUZA